

Sant Pere i sant Ramon

Dos heterodoxos valencians

Manuel MUÑOZ

La tardor és època de pluges i d'aparicions miraculoses de sants locals. Els que enguany s'han aparegut amb més intensitat són dos que formen part destacada del santoral valencià. Sant Pere Enguix i sant Ramon Lapiedra. Els seus camins de perfecció han estat diferents, però acaben coincidint en les aparicions i en els miracles.

Són dos sants màrtirs, perquè sofreixen una mena de martiri continu que, tanmateix, no els mata, i per això es podria dir que són sants prometeics. Tenen, en el seu martiri, el dret comú de ser, de tant en tant, condemnats o ignorats pel mateix mitjà de comunicació especialitzat a anatemitzar sistemàticament tot heterodox, especialment si presenta senyals d'aura santa.

La passió de sant Pere Enguix ha estat fins al moment dura i prolongada. Un sant que lluita per la llibertat de disposar del cos propi i pel dret a l'avortament no és un sant, sens dubte, ortodox. I l'heterodòxia ha provocat atacs, però també un gran buit: l'absència de solidaritat.

Pere Enguix s'ha aparegut aquests dies per a dir, després de vuit mesos de silenci, que el fiscal li demana quinze anys i que ell, com ja és ben sabut, no és l'autor dels tres avortaments que li atribueixen i

pels quals volen condemnar-lo, sinó d'uns altres milers que no hi tenen res a veure.

Enguix continua disposat al sacrifici personal, i així ho ha dit, per tal d'arreglar alguna cosa. «Si hi ha un *tinglado* social a desmuntar,estic disposat a aportar-hi el meu gra d'arena», assenyala.

El problema és que un no pot desmuntar res quan el deixen sol. I que l'actual advocat d'Enguix, Virgili Latorre, no sembla saber amb exactitud com cal continuar un procés amb tants trencacolls. El camí obert cap al procés de trencament, quan l'advocat d'Enguix era Albinyana, sembla tancat, davant la falta de solidaritat social amb el metge.

Queda una defensa tradicional, difícil per a un sant amb tanta vocació de ser-ho i tan voluntàriament màrtir com Pere Enguix.

I ¿què té en comú sant Pere Enguix amb sant Ramon Lapiedra? Doncs res,

o, més ben dit, molt poc, però qualitativament important: la santedat, l'heterodòxia, la vocació de martiri, la poca simpatia que els dispensa un diari local. Tampoc està malament.

Però el martiri de Lapiedra és distint i les seues aparicions també molt diferents. L'última fou al sopar dels Premis Octubre. I el van aplaudir tant que empal·lidiren les ovacions dedicades a Fuster, als premiats...

L'any passat, l'aplaudit va ser Cebrià Ciscar, a instàncies del mateix Fuster, i tampoc no podia repetir. A més, Ciscar té més fusta de cardenal que de màrtir. No es pot ser tot alhora.

Lapiedra és el rector de la recuperació de la cultura autòctona. No és una tasca fàcil. Al contrari, tendeix perillosament al martiri i a l'anatema. Troba en alguns llocs, pocs, els aplaudiments i en uns altres, molts més, les crítiques permanents.

A sant Ramon Lapiedra, no se li perdona la pròpia santedat, el triomf, el rectorat, en definitiva.

En aquest país hi ha costum de canviar les votacions democràtiques amb les pressions ultradretanes. I ja n'hi ha hagut massa mals exemples perquè ara el costum pugua remetre.

Sant Pere Enguix segueix lluitant, inclús, amb les possibilitats reals, per mantenir la seua lluita pel part sense violència i per evitar el part no desitjat.

Sant Ramon Lapiedra lluita per buscar una Universitat perduda, la identitat. Són, al capdavant, amb totes les ressonàncies, vides paral·leles. Soledats distintes; l'una en la falta de solidaritat, l'altra en la petita escalfor dels aplaudiments de les catacumbes.

Sant Pere, sant Ramon, sants i màrtirs, de moment, heterodoxos i valencians de forma permanent. Pregueu per nosaltres.

Enguix i Lapiedra, vides paral·leles

/ Jordi Vicent